

פרשת שלח

"ויוציאו דבת הארץ אשר תרו אותה אל בני ישראל לאמר.. ארץ אכלת יושביה היא וכל העם אשר ראינו בתוכה אנשי מידות.. ותשא כל העדה.. ויבכו בלילה ההוא" (במדבר י"ג, ל"ב).

המרגלים - 'ראשי בני ישראל' מסתמכים רק על 'עוצם ידם' ואינם מפנימים את העובדה שהם תלויים בכח עליון בכדי לרשת את הארץ.

טיעוניהם הנתמכים בעובדות ובהגיון, אינם משאירים בגאוותם מקום לאמונה, ובכך גוררים את העם לתסריט אימה. במקום שבו אין אמונה - שולט הפחד.

יהושע וכלב שנשלחו לאותה המשימה וראו אותה הארץ, מציגים גישה צנועה והפוכה לגמרי: "וויאמרו אל כל עדת בני ישראל לאמר הארץ אשר עברנו בה לתור אותה טובה הארץ מאד מאד אם חפץ בנו ה'.. ונתנה לנו ארץ אשר היא זבת חלב ודבש.." (י"ד ז', ח').
(עיון בפרשת השבוע)

"שלח- כ"ג בו. מברכין החודש ר"ח תמוז יום שבת קודש ויום ראשון, וא"א אב הרחמים. המולד ליל א' שעה 8 עם 33 דקות ו17 חלקים. א' דר"ח ש"ק פרשת קרח, ב' דר"ח יום א"י (לוח א"י הרב טוקצינסקי)

שעור פרשת השבוע: שרה עברון

ימי החול		שבת	
4.38	זמן תפילין/טלית	19.20	הדלקת נרות
9.08	סוף זמן ק"ש	19.30	מנחה א' 14.00 ב' 19.30
19.41 ← 19.44	שקיעה		ערבית
13.15	מנחה א' (בחד"א)	6.45	שחרית א'
		8.30	שחרית ב'
19.30	מנחה שיעור וערבית	11.30	קידוש
20.03	צאת הכוכבים	17.40, 13.30	מנחה
20.10	ערבית	17.10	לימוד 'דור לדור'
		18.00	שיעור הרב ארי
7.30	שחרית נוער	20.19	צאת השבת

אחות תורנית - דורית רידר

שבת
שלום

פרשה

הפרשה פותחת בציווי של ה' על שליחת 12 נשיאי השבטים לתור את ארץ כנען. נראה שמוקד ה TOUR איננו ריגול ואיסוף מידע על אויב לצורכי כיבוש מייד, אלא שמטרתו המרכזית היא התרשמות כללית מן הארץ לצורך חיזוק רוח העם לקראת הכניסה לארץ ישראל. לשם כך נבחרו מנהיגי השבטים אשר לדבריהם ולהתרשמותם היו תוקף והשפעה רבה על תודעת העם כולו. אולם, למרות הנחיות להתייחסות עניינית ומכוונת ("העם היושב עליה, החזק הוא הרפה, המעט הוא אם רב..."), רוב המרגלים הוסיפו על כך והביעו גם חוויה רגשית של פחד וחרדה והפירוש המקובל הוא כי בכך היה חטאם ("לא נוכל לעלות אל העם כי חזק הוא ממנו.. ארץ אוכלת יושביה היא..."). ברצוני להעמיק במהות סיפור זה הפותח את פרשתנו ולקשרו רעיונית לציווי החותם פרשה זו.

בפרשות קודמות, בהם צפו קשיי הנדודים במדבר, עם ישראל התנהג בדומה לילד קטן ופגיע שכאשר נתקל בקושי או במחסור, מגיב בצעקה (לו מתנו במצרים) ובכך ורוצה לחזור למקום המוכר. בדומה לכך, כאשר המרגלים נתקלו בשליחותם בערים הבצורות ובבני הענקים, החוויה העיקרית איתה חזרו רובם של הנשיאים, אופיינה בפחד ובחוסר אמונה ביכולת לכבוש את הארץ. התנהגויות אלו משקפות בעיני מצב תודעתי של עבדות, שהיה טבוע באופן עמוק בקרב הדור שיצא ממצרים. דור זה, על אף שזכה לצאת ממצרים, לחוות ניסים רבים ואף לקבל את התורה, נותר עם תודעת העבדות ועם השלכותיה שמהן קשה היה להשתחרר: היתה זו תלות, פחד מן הנפרדות וחוסר בתחושת מסוגלות עצמית להתמודד עם אתגרי המציאות. לפיכך, ניתן להבין מדוע נענשו ה'מרגלים' בכך שימותו במדבר ולא יזכו להיכנס בשערי הארץ. היה אז צורך בדור חדש שיוולד לתוך מציאות של עם חופשי, על מנת שיהיה ביכולתו להאמין בכוחו של ה' ובכוחו שלו עצמו לכבוש את ארץ ישראל ולהתיישב בה.

הפרשה הפותחת בסיפור המרגלים, מסתיימת במצוות ציצית. נראה לי כי במצווה זו טמונה אפשרות לסייע לקיום שינוי תפיסתי העשוי להפוך אדם להיות בעל תודעה של בן חורין. בניגוד לראשית הפרק, כאן, מצווה האדם שלא לתור. אל לו לאדם לתור אחר דברים חיצוניים ולהיות משועבד ליצריו, אלא לשים על כנפי בגדיו ציצית שתזכיר לו את מצוות ה', אשר הוציא אותו ממצרים, מעבדות. בהתאם לכך, פתיל התכלת, אשר בציצית, מייצג מלכות ("ומרדכי יצא מלפני המלך בלבוש מלכות תכלת וחור..."). יוצא מכך כי תפקיד הציצית הוא לגרום לכל אדם מישראל לשאת עמו סימן שאמור להזכיר לו כי עליו להתייחס אל עצמו כבן-מלך. כאן, הדרך לחירות היא דרך חיבור פנימי שאיננו תר אחר מראה העיניים והטיית הלב, אלא בבחינת 'ראייה ללב', המאפשרת את קיום צו ה' ואת ההליכה בדרכיו.

בפתח הפרשה מצוי סיפור היסטורי נקודתי בו הציווי של ה' לנשיאים לתור את הארץ נועד להיות חיזוק **חיצוני** לרוחו של העם, ניסיון שכשל בשל תודעת העבדות של השליחים. לעומתו בסיומה של הפרשה קיים ציווי לדורות ובו אומר לנו ה' לפעול בתנועה הפוכה לתנועה הקודמת: לחזק את רוחנו דווקא על ידי חיזוק **הפנימי**, ומתוך נקודת החיבור שלנו למלכות ולמצוות ה'.

שנוכה להיות בני חורין, בבחינת 'עבד ה' הוא לבד חופשי'.

אהרן אילן

חיים מנחם בן ציפורה.

יותר משנה, שלוש פעמים ביום, התפללנו לרפואתך, חיים מנחם בן ציפורה, והשתדלנו להאמין שיקרה הנס.

נס לא קרה לנו, אך התנחמנו בכך שלא סבלת, לפחות לא סבל גופני.

אף כי עברו להם 30 יום מאז הסתלקת מאתנו דוד יקר ואהוב, מוצא אני את עצמי נמשך אחר שיגרת לשוני בברכת רופא חולים וברגע האחרון תופס את עצמי שזה כבר לא רלוונטי...

כי רחק מאתנו **מנחם** והשתנו להם **החיים**.

בכלל קשה לדבר על **חיים** במונחים של מוות, זה פשוט לא נדבק...

כל כולך היית **חיים**, **חיים** מלאים ומגוונים שנדמה לי מתומצתים בתפילתו של רב הנאמרת בכל ברכת חודש:

חיים ארוכים - זכית לשמונים שנה של עשייה ברוכה וגם מי שיטען שזה לא מספיק ארוך ויכולת להנות מעוד שנים של עשייה, הרי שעשייתך המרובה משולה בעיני ללפחות ל 120 שנה...

חיים של טובה - כמה טוב השפעת על רבים, רבים שפנו לעזרתך. ואני לא ארחיק עדותי אלא אספר לכם עלינו ועל הדוד שלי, שמצא לנכון לדאוג שנשלם בזמן למוסדות החינוך ונגיש טופס זה או אחר לקבל סיוע אפשרי ובשקט הכל כך אופייני דאג שהדברים יקרו. ואם הם לא קרו, ננזפנו קלות באהבה, על מנת שנזרז עצמנו ונוציא את הדברים לפועל.

חיים של ברכה - הרבה ברכות זכינו לקבל ממך חיים. ברכות בשולחן השבת אותו זכינו לחלוק איתך ועם יהודית תבדל לחיים, פעמים כה רבות בשנים האחרונות. ברכות בשמחות וברכות באירועים מיוחדים. זכורות לי במיוחד הברכות שלך סביב הקרנת הסרטים שלי שכל כך התעניינת בהם וליווית את יצירתם. כן גם זה הוא סימן לעושר הרב בתחומי העניין שלך. ברכה אחת מאד רציתי לקבל ממך ולא זכיתי וזו ברכת הצלחה עם היבחרי למנהל הקהילה הבא של סעד.

לא רק שלא זכיתי לברכה, כי כבר לא דיברת, אלא שגם לא אזכה לסיוע הרב כל כך שהענקת לכל מנהלי הקהילה בסעד לאורך שנים רבות.

חיים של פרנסה - נדמה לי שזה מיותר להסביר את תרומתך הרבה לקהילתנו בנושאי פרנסה לאורך כל שנות חיך, כגזבר, כשותף להנהלת סייפן וכאיש חברה עם ראש כלכלי.

חיים של חילוץ עצמות - מי שלא מכיר אותך היה אומר, עד כאן! זה כבר ממש לא מתחבר לחיים. והנה בשלמות **החיים** שלך בחרת גם לעסוק בחילוץ עצמות ולא רק בעיסוק אלא בארגון חוג ההתעמלות לחברים ובעמידה בקשר הדוק עם המאמן.

חיים של עושר וכבוד - סוף, סוף אני יכול להגיד עליך משהו שלא היית. עושר לא היה לך כי בחרת בדרך הקיבוצית שמניחה את העושר הכספי בצד ומפנה את בימת החיים לעשייה חברתית צנועה וערכית וכבוד, מעולם לא דרשת ולא לקחת.

חיים שתהא בנו אהבת תורה ויראת שמיים - אהבת תורה. כמה אהבת תורה היתה לך וכבר הזכירו את זה רבות שאין צורך להוסיף. רק אודה ולא אבוש, שבעניין אהבת התורה שלך אני מקנא בך עד מאוד! ועוד יותר מאהבת

התורה בהתמדת הלימוד שלך! אין לי ספק שעד סוף חיי תהיה אתה צרור במוחי בכל פעם שאדרש לכח ההתמדה ולוואי ואזכה להגשים ולו מחצית מהתמדתך ויראת השמיים שלך.

אם הייתי יכול להוסיף עוד **חיים** אחד לתפילת רב, הייתי מוסיף:
חיים של שתיקה – אותה שתיקה עליה קראנו בשבת החולפת בפרקי אבות בשם רבן שמעון: " כל ימי גדלתי בין החכמים ולא מצאתי לגוף טוב משתיקה".
 אני יכול לעצום את עיני כעת ולחזור לרגע אחד מיני רבים, בהם אני בא לשאול את חיים שאלה בכל נושא שהוא והוא מקשיב ולאחר שאני מסיים שתיקה ארוכה. יכול הייתי לטעות ולחשוב שלא שמע או שלא שם אל ליבו או שמא שקוע הוא ב"תרדמה אפשטיינית" לרגע קט, אך רעש גלגלי מוחו הקודח במחשבה על התשובה הנכונה ועל המילה הראויה טרף את מחשבותיי ונתן לי להבין שזו שתיקה של חכמה, שתיקה של ענוה, שתיקה של צניעות ושם אמתין בסבלנות, בסופה תגיע מילה אחת ואולי כמה מילים ספורות, שיתנו לי מענה לשאלתי.

בני משפחת אפשטיין היקרה,
 הרשו לי לפני סיום דברי להאיר בא' הערה קטנה בע' כיתום מנוסה בעל "תואר שני"- המשימה הלא פשוטה והחשובה ביותר בעת הזאת, היא להשכיל ולשמור על היחד המשפחתי ועל שמחת החיים של אמכם, גם בהעדרו של ראש השבט. האמינו לי, זו לא משימה פשוטה כלל ועיקר, אך אפשרית!

דודה ובני דודים אהובים – במה ננחמכם?
 שתתקיים בכס סופה של תפילת רב: " **חיים** - שְׂיִמְלֵא ה' מְשָׁלוֹת לְבַנּוֹ לְטוֹבָה" ותצליחו למרות חסרון **החיים** בחיים שלכם, לראות את כל הטוב והברכה שיש לכם במשפחתכם הענפה.

אַמֶּן סָלָה:

נחום פֿאָרמאן

פּוֹלְקֵי אַפְשְׁטֵיַן ז"ל

לפני שבועות מספר קראנו כסדרן את הפרשות: אחרי מות, קדושים, אמור. הפולקלור העממי הפך זאת לאמרה, שמשמעה – לאחר מותו של אדם הופכים אותו לקדוש, כביכול. הדברים שאומר היום אינם בגדר של "אחרי מות". יעידו אלה הזוכרים את המסיבה שערכנו לחיים במלאות לו שמונים שנה – שאת עיקרי הדברים אמרתי בפניו... אך מכיון שאומרים לאדם רק מקצת שבחו בפניו – יורשה לי להזכיר היום גם תכונות נוספות שאפיינו את דמותו.

בשבוע הבא מתכנסת פה בסעד מועצת החינוך של תנועת הקיבוץ הדתי. בוודאי יוזכרו דבריהם של הוגי הדעות, מראשוני הקיבוץ הדתי, שעל פיהם מגמת החינוך בקה"ד - הן לנוער המתחנך והן לחברי הקיבוץ הבוגרים – היא השאיפה להגיע למעמד של "תלמיד חכם חלוץ". גם סיסמתם של ראשוני "הפועל המזרחי" היתה: "תורה ועבודה", כלומר התורה קודמת לעבודה.

חיים שלנו נהג ע"פ הסיסמה הזאת – פשוטה כמשמעה. כלומר – בסדר היום שלו, קדמה התורה לעבודה.

בתקופה שלפני עידן המחשב, כאשר ניתן היה להקשיב לשעור בדף היומי באמצעות הטלפון, החלו השעורים בכל שעה שלמה. היו חברים, שהקשיבו לשעור של שעה 5 בבוקר, ומכיון שהשעור נמשך שעה תמימה – אחרו מספר דקות לתפילת שחרית, שכידוע אצלנו מתחילה בשש בדיוק (כמנהג הייקים מראשוני קיבוצנו). לא כן חיים! הוא השכים קום והאזין לשעור המתחיל בשעה ארבע, על מנת להגיע בזמן ובנחת לתפילת הבוקר.

חיים כמובן לא הסתפק בתורה שלפני העבודה. סדר יומו היה: תורה ועבודה ותורה. תלמיד חכם בהגדרה הוא אדם שאינו מפסיק ללמוד. חיים אכן למד תמיד, אך כמדומני שמאז סיים את חוק לימודיו בבית הספר, - למד בעצמו. ולא רק תורה למד בעצמו. זכורני, שכאשר בשנות החמישים עבד במוסך – ידע לתקן כל תקלה בלי ללמוד בצורה מסודרת. על זה נאמר: ממש אוטו דידקט!... כך היה בכל המערכות אשר בהן עסק – ולא נמנה כאן את כולן, אך נזכיר חלק מהן: בשנים שבהן כיהן כמרכז משק בכפר עציון – קידם את נושא הבינוי של היישוב, על כל צדדיו מבלי שרכש השכלה הנדסית מסודרת. בשנים האחרונות, לקח אל עצמו את פרויקט שיפוץ הבריכה, ולצורך זה היה עליו ללמוד את כל התחומים הקשורים לנושא: הנדסיים, תברואתיים ועוד. שני פרויקטים גדולים, שהצריכו לא רק ידע הנדסי אלא גם הלכתי, היו: הפיכת המכונה להדחת הכלים לכזאת המאפשרת שימוש לכלים חלביים ובשריים, והמבצע המסובך במערכת המים החמים – בזכותו אנו יכולים להשתמש בה גם בשבתות.

הגמרא במסכת ברכות דף יח' מביאה את הברייתא הידועה על מחלוקת ר' ישמעאל ורבי שמעון בר יוחאי: תנו רבנן: "ואספת דגנך" – מה תלמוד לומר? לפי שנאמר "לא ימוש ספר התורה הזה מפיד" יכול דברים ככתבן? – תלמוד לומר "ואספת דגנך" הנהג בהן מנהג דרך ארץ. דברי ר' ישמעאל. ר' שמעון בר יוחאי אומר: אפשר אדם חורש בשעת חרישה וזורע בשעת זריעה וקוצר בשעת קצירה – תורה מה תהא עליה? אלא בזמן שישראל עושין רצונו של מקום מלאכתן נעשית ע"י אחרים, שנאמר (בישעיהו סא') "ועמדו זרים ורעו צאנכם ובני נכר איכריכם וכורמיכם". בסוגריים אעיר כאן, שלפי תפיסה זו, כנראה שכולנו כיום בגדר "עושין רצונו של מקום" שכן זרים רועים את צאננו, בונים את בתינו, סועדים את זקנינו וכולי. ומכיון שהזכרנו את הסועדים את זקנינו, כאן המקום לספר, שחיים במסגרת עבודתו עסק בחישוב משכורתם של העובדים בסיעוד – ואין צריך לומר שנהג על פי כל דין, ובמקרים של צורך, אף לפני משורת הדין. אם נחזור לדיון הקודם על מצבם של אלה שעושין רצונו של מקום, הרי שחיים היה "עוף מוזר": לא רק שכמובן אחרים לא עשו את מלאכתו – אלא אדרבה, הוא כנראה סבר שכל האחרים צדיקים – והיה נוהג להתנדב ולעשות פעמים רבות גם את מלאכתם של אחרים.

הזכרנו לעיל את סיסמת בני עקיבא בעקבות הפועל המזרחי: "תורה ועבודה". לי זה מזכיר פסוק ממשלי פרק ג': "בכל דרכיך דעהו". פסוק זה הופיע ככרזה על קירות סניפי בני עקיבא ואף על פנקס החבר. אבל חשוב לא פחות הוא חציו השני של אותו פסוק: "והוא יישר אורחותיך". חיים בהתנהגותו היום יומית הזכיר לי תמיד את הפסוק בשלמותו, כי יש לדעת שלעתים החצי השני לא פחות חשוב מן הראשון. במקרה של הפסוק שלנו, ההמשך מביא לידי מעשה את הרעיון המובע בתחילת הפסוק.

חיים היה סמל הפשטות והצניעות. דומה, שהפסוק במיכה בפרק ו' – מדבר בדיוק עליו. "הגיד לך אדם מה טוב ומה ה' דורש ממך = כי אם עשות משפט ואהבת חסד והצנע לכת עם אלוקיך". כנראה שכיוונתי לדעת גדולים, כי ראיתי היום שהמשפחה בחרה לחרוט פסוק זה על מצבתו... בתפקידו כגזבר, בשנים שעברו כגזבר הקיבוץ ובשנים

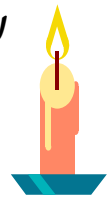
האחרונות כגזבר הקהילה – ידע להלך על החבל הדק אשר בין עשות משפט לבין אהבת החסד. כגבאי צדקה שאף להרבות בחסד – אך הממון היה ממון של ציבור, ולכן לפי החלק של "עשות משפט", ידע לשכנע את הגורמים המוסמכים להרבות במתן בסתר ובגלוי לנזקקים. גם באשר לחלק האחרון של הפסוק – לא הסתפק ב"הצנע לכת" באופן כללי, אלא גם "עם אלוקיך". לא ראינו את ציציותיו מתנפנפות ובעת תפילת עמידה הוא פשוט עמד – ולא התנועע כלולב. בתפקידו החברתיים השונים במשך השנים – הן כמזכיר פנים והן כמרכז ועדת חברה וועדת חינוך – ידע לקיים את "הוכח תוכיח את עמיתך" על פי כל הדקדוקים ההלכתיים על מנת שלא לפגוע. באותו פרק ג' במשלי, שהזכרנו קודם לכן, מופיע גם הפסוק הידוע "דרכיה דרכי נועם וכל נתיבותיה שלום". ידע חיים לטפל בבעיות קשות בדרכי נועם ובשאיפת שלום.

בגמרא במסכת ברכות דף ל"ה נאמר על הפסוק בקוהלת פרק ט' "כי החיים יודעים שימותו" – אלו צדיקים שבמיתתן נקראו חיים.. לאמירה זו פרשנויות שונות, אך אני מבקש לראות בה כיוון מיוחד בהקשר של חיים. בניגוד לנאמר על כך שהמת משתכח מן הלב – אנו דווקא פוגשים את חיים פעמים רבות גם לאחר מותו. כמובן, בשעות העבודה, מזכירים מדי פעם ושואלים זה לזה איך היה חיים נוהג במקרה כגון זה. בבית הכנסת מקומו הריק זועק ומזכיר אותו, ובביתנו – כשאנחנו לומדים בספר תהילים, אנו נזכרים בחיים כמעט כל יום... "נקי כפיים ובר לבב, אשר לא נשא לשוא נפשי ולא נשבע למרמה", "לא גבה לבי ולא רמו עיני ולא הלכתי בגדולות ובנפלאות ממני" וגם: "אשתך כגפן פוריה בירכתי ביתך, בניך כשתילי זיתים סביב לשלחנך".

ויהי רצון שנוכה כולנו, ביחד עם "שתילי הזיתים" שלך - ללכת בדרכיך..

חנן אולן

נר זיכרון -

(תשס"ה)

כ"ד סיון – יום פטירתו של חברנו עזרא שטיינמץ ז"ל

(תשס"ו)

כ"ט סיון- יום פטירתו של חברנו אברהם (אייבי) כהן ז"ל

השבוע הבא -

ביום חמישי שעבר- התכנסו בני משפחת אפשטיין, קרובי משפחה, מכרים וחברים מסעד לאזכרת ה-30 לחיים אפשטיין ז"ל. לאחר לימוד משניות ע"י יעקב בנו הבכור, נישאו דברים לזכרו ע"י הרב ארי, חנן גולן כנציג גרעין ז' וכעמית וחבר, יכין בשם הבנים, נחום לנדאו בשם האחיינים והראל אפשטיין בשם הנכדים. את האזכרה בבית הכנסת שהיה מלא מפה לפה, הנחה בנו רון אשר שיבץ דברי קישור המתובלים בדברי תורה, והיא נחתמה במצגת מרשימה ומרגשת. יהי זכרו ברוך!

בערב נערכה חתונתם של אחיה רועי ובת זוגו עדי אשר גרה בעבר בסעד בזמן לימודיה כסטודנטית לצילום בספיר. מזל טוב לזוג הצעיר העובר להתגורר ברחובות ולכל המשפחה.

בשבת - המשכנו לדון בשיעורו של הרב ארי בנושא "לשון הרע" והפעם מצידו של השומע. האזהרה הפעם היא ל'מקבל לשון הרע' שלא להיגרר ולשמוע דברי גנאי על אחר שאינם נוגעים לשומע או שאין לו אפשרות לתקנם. ובשפתנו- לשון הרע? לא מדבר אליי.. ושוב הועלתה השאלה האקטואלית לגבינו. היש עוד טעם בדיון על המועמד לקליטה באסיפה רבת משתתפים, או עדיף אולי להסתפק בדיון במועצה, בפורום מצומצם הרבה יותר.

ביום ראשון - נכנסו ההכנות ל "מועצת החינוך" של הקיבוץ הדתי - להילוך גבוה, בראשותו של חנן קסלר. השלטים והתמונות נתלו, הכרזות נמתחו, הסיסמאות שופצו ועודכנו, הדגלים הונפו, הפרטים האחרונים נתפרו- והכל היה מוכן לקליטת הצירים. בעוד אנו 'ממלאים מצברים' ומתכוונים לקראת העשייה החינוכית המתקרבת תוך ניסוח החזון מחדש, פורסמה הידיעה על קריסתה של חברת "בטר פלייס" שהגיעה לסוף דרכה ואיתה סופו של חזון אחר: "מכוננת משפחתית ללא דלק". המסקנה: לכל חזון ומכל סוג, ראוי להכין קודם תשתית הולמת ולאחר מכן להציגה ברבים.

ביום שני - נפתחה המועצה ומטרתה העיקרית- "לבנות מחדש חלוץ ומאמין"- כדברי נחמיה רפל בטקס הפתיחה. בערב הועלתה הצגה מיוחדת במינה, הנוודת בכל רחבי הארץ ומשתתפים בה בני משפחת גרינגליק מרעננה- האב צביקה, האם רותי וחמשת ילדיהם המצטרפים בשירה. בני הזוג שנישאו בגיל מאוחר, מעלים בצורה מפוקחת ובוגרת, דילמות משפחתיות בדרך הומוריסטית וכובשת. גם הטרגדיות והקשיים מקבלים זמן במה, ובכך הם מעצימים את הקשר עם הקהל. בזמן שירת בני המשפחה על הבמה, עומדים הילדים הבלונדינים לפי הגובה לצד אביהם המבוגר, בסצנה הנראית כלקוחה מבית משפחת פון טראפ, במחזמר "צלילי המוסיקה"..

ביום שלישי - נכנסו הצירים בדיוניהם ל 'עובי הקורה'. אחד ממעגלי השיח בהנחייתו של אמתי פורת, היה מרתק במיוחד ועסק בנושא היחסים בין תנועת 'בני עקיבא' לקיבוץ הדתי. בדיון ישבו בני כל הגילאים וביניהם מאושיות התנועה - ליפא אהרוני, אמנון שפירא ויוחנן בן יעקב המזכ"לים לשעבר, וניסו לתאם ציפיות. להתחבר? להתנתק? להוביל? להיטמע? לצאת במסר עצמאי? להיות שותפים לחזון הכללי? קולותיהם של המשתתפים הדהדו למרחוק ומשכו צופים רבים, ורק משתתפת צעירה- רוני וידס שמה, ישבה ושאלה- למה?.. מה השתנה ועל מה המהומה? מדוע מה שיהיה, הוא לא מה שכבר היה? הרי מעולם לא הרגישה סתירה בין היותה בת הקיבוץ הדתי לבין היותה חברה בבני עקיבא.. וכל המזכ"לים וכל הוגי הדעות, וכל הגדולים וכל החכמים, ישבו שמוטי ראשים ולא מצאו תשובה..

- ואולי, תנועת 'בני עקיבא' ואיתה הציונות הדתית כולה, הם אלו שמצפים מאתנו לקום סוף סוף ולהנהיג?

במושב הסיכום גובשו העמדות, וההצעות כונסו להצבעות ולהחלטות ואפילו בעניין 'הרב הראשי' - נושא שהגיע לדיון בהפתעה. לאחר דיון קצר שנתקל בהתנגדויות מועטות, התקבלה הצעתו של יוחנן בן יעקב לתמוך במוצהר ברב סתיו - עליו המליץ הרב בני לאו בהרצאתו יום קודם לכן.

ביום רביעי - יצאה ההודעה לעיתונות מאת דוברו של הקיבוץ הדתי על- "תמיכה במינוי הרב דוד סתיו לרב הראשי לישראל". ברוך אומר ועושה!

יום קיאתון

לאחיה ולצדי - מלף טוב לרעל נישואיכט

לדליה ולאבנר רוצי, לחנה קיני ולכל המשפחה

הרבה שמחה ונחת!

רחלי לבית מדרווחת: 'כתבי השטח' – מספרים את הסורה...

השבוע עיינו בעצליים בעתון היומי ולפתע גילינו כי ממש השבוע לפני 84 שנים נוסדה תנועת הנוער בני עקיבא, ידיעה שהתחברה יפה עם נושא החודש בבית כולל ב-ג שהינו "תורה ועבודה".

בשבוע שעבר בחרנו להוציא את הילדים לשבילי הקיבוץ כ- 'כתבי שטח' בכדי לבדוק מה יודעים תושבי המקום על התנועה ותולדותיה,

הילדים שאלו את אותן השאלות, אנשים מכל טווח הגילאים, סך כל הנשאלים – 22 איש!

ואת התוצאה הסופית ריכזנו לפניכם:

השאלה	התשובה	מספר הצוניט נכון
מה הסיסמא של בני עקיבא?	"קדש חייד בתורה וטהרם בעבודה"	12
מי כתב את המילים של המנון התנועה?	הרב משה צבי נריה	15
מה מסמלת השעורה בסמל התנועה?	את העבודה	21
באיזה שנה נוסדה בני"ע?	1929	11
מה המועד שנהוג לומר שבו נוסדה התנועה?	ל"ג בעומר	17
האם בני עקיבא פועלת רק בישראל?	לא! בכל התפוצות	21
היה רב מאוד חשוב שהאמין בשילוב של תורה ועבודה עודד להקים את התנועה?	הרב קוק	18

מסקנה: נראה כי תנועת בני עקיבא אכן מוכרת וידועה בקרב הולכי השבילים בסעד!

הילדים שמחו ללמוד וללמד אודות התנועה אשר מהווה אבן דרך בחיי המקום, תודה לכל מי ששיתף פעולה עם הילדים המקסימים וכמובן תודה גדולה לילדי בית כולל ב- ג שכיתתו רגליהם בשבילים בחום היום ☺

למריס תמיר
מלך טוב להולדת הנכד
בן לעלומית תמיר

מלך טוב לחנה אלדשידיט
להולדת הנין שיר
נכד לעושי ואורי אלטמן
בן למיכל ולמאטי עליסלברט

לא מאוחר לומר תודה

אני לקוח קבוע של שוק שישי ומאד נהנה מהגיוון של המנות, מהיחס, ומהנכונות לקבל, כאשר לעיתים יש ביקורת.

לקראת חג השבועות, שהוא בודאי בעייתי מבחינת ענף המזון, הוכן שפע של מנות חלביות שגם אני, המעדיף בד"כ בשר, לא התקשיתי להרכיב לעצמנו תפריט מגוון, פיקנטי ומאד טעים. גם אורחינו, הביעו את הערכתם הרבה הן לגיוון והן לטעם המנות (כל המנות!).

אחרי חג השבועות מצאתי לנכון להביע את הערכתנו בפני אירית והיא אמרה שכל הקרדיט מגיע לטבח ולעובדי המטבח.

כדרכם של נושאים מעין אלו, נדחה המשך טיפולי עד היום ומכיוון שכך, החלטתי לעשות זאת בכתב. מה גם שענף המזון זיכה אותנו בתזכורת טעימה לאותו תפריט ע"י הכללת כל מה שנשאר בארוחת הצהריים של יום שישי בשבוע שלאחר מכן.

וכאן אני מוצא לנכון לברך את ענף המזון פעמיים כי טוב, הן על האוכל, הן על כך שאפשרו לנו ליהנות ממנו גם בסתם יום של חול והן על המאמץ להוזיל את ההוצאות שהן בסך הכל של כולנו.

חנן פינקלשטיין

תרצה אורן מדווחת: 'שבוע נתינה' בחטיבת תלמידי בית ספר דצ"ת

בשבוע שעבר, התקיים שבוע נתינה בחטיבה ביוזמת מועצת תלמידים ובהובלתה. במהלך השבוע התקיימו מספר אירועים. חברי מועצת תלמידים ערכו פעילות פתיחה עם סרטון שצילמו בעצמם על מצבים בהם אנו נדרשים לערנות מוגברת לסביבתנו והגשת סיוע לזקוקים לכך.

בהמשך השבוע נפגשו התלמידים עם אישה עיוורת שספרה את סיפור חייה. לאחר מכן נרשמו התלמידים לפעילות התנדבותית אחת במהלך השבוע עצמו. חלק אספו תרומות לעמותת כבדי ראייה ועיוורים. חלק אפו עוגות לחיילים, חלק הפעילו את כיתת העולים מאתיופיה וכדומה. במהלך השבוע התקיים מעגל שיח שכלל תרגיל בזוגות של מסייע ומסתייע שהתחלפו ביניהם. ושיח על תחושות כעוזר וכנעזר. איזה סוג של נעזר אני מעדיף להיות. באיזה אופן אני מעדיף לעזור.

יום השיא היה ביום ראשון האחרון, בו נסענו כל החטיבה לחלקה של "לקט ישראל" (העמותה עוסקת באיסוף פירות וירקות לנזקקים) ואספנו בצלים. תוך שעה אחת מילאנו 7 מכלים גדולים וקצרנו שבחים מן המלווה שלנו. חזרנו הביתה עייפים ומרוצים.

ביום שני בבוקר התכנסנו, כל תלמידי החטיבה. תלמידים מצטיינים שהתמידו בהתנדבותם לאורך כל השנה זכו בתעודה מיוחדת. היה זה שבוע משמעותי שהובילה מועצת התלמידים הנמרצת שלנו.

במועצת תלמידים זו מכהנים כמה מילדי סעד: שחר בוברובסקי, שלו שלמה, אמיתי וידס ותהילה לנדאו. יישר כוח גדול לכל התלמידים שלקחו חלק פעיל בשבוע הנתינה, שנזכה להרחיבה ולהעצימה.

113 חטיבת הביניים

”בסעד ייסדתי את מועצת הנוער של הקיבוץ הדתי” (נחמיה רפל)
רשמים אישיים ממועצת החינוך של הקבה”ד.

- שרית צימבליסטה

מועצת החינוך הכ”ט של הקבה”ד התכנסה השבוע בסעד בימים שני ושלישי.

תחילה חשבתי שאצטרך לדווח בקצרה ובשעמום על הדוברים, הנושאים והחלטות... אבל מהר מאד הסתבר שהמועצה הזאת לא הולכת להיות משעממת.

- בזכות שיטת המרחב הפתוח, שהעניקה ארבע או חמש הזדמנויות שונות לאנשים להתחיל דיונים על נושאים שעניינו אותם.
- בזכות חלק מהנושאים, שהיו טעונים ברמה כזאת, שהצדדים ארגנו אסטרטגיות ואסטרטגיות נגד לקראת הדיון, ויצאו לקרב בנחישות, בעוצמה, ובלי לקום מהכסא או להעליב את הצד השני.
- בזכות שיתופי פעולה מופלאים ורב דוריים.
- בזכות הצעירים.

בעיקר בזכות הצעירים.

ילדי ט’ המקסימים של לביא שביקשו להעביר החלטה שתחייב את המורים שלהם להכניס את ערכי הקבה”ד לתוכנית הלימודים.

מסיימי יב’ מיבנה שעלו לדבר, גנבו את ההצגה, והחליטו לתת למבוגרים שעורי בית: להרחיב את הקשר בין בתי הספר של התנועה קבוצת יבנה ושקד, כדי לברר סוף סוף מי חזק יותר - צוריאל אדמונית או משה אונא.

הנערה העדינה מבארות יצחק שפתחה ביוזמתה קבוצת דיון על היחס לבעלי חיים, ויצאה בקריאה למשקים להפוך את ענף הלול ל”לולי חופשי”.

הצעירים אחרי צבא ובש.ש. שהתווכחו בלהט על זכותם להשפיע על החינוך לא פחות מבעלי המשפחות. ויותר מכל - הגילוי שהדהים רבים מהם, שיש בין הוותיקים ביותר בתנועה כאלה ששותפים לעמדותיהם ודרכם, הרבה יותר מחלק מבני גילם.

עד שלב ההחלטות נכנסו לסדר היום שתי יוזמות, שלא דובר עליהן מראש, לסעיפי ההצבעה - האחת להקים מועצת נוער של הקבה”ד והאחרת להקים ”מרכזי בילוי” לצעירים לפני ואחרי צבא ברוח הקיבוץ הדתי. כמו שאמרתי - המועצה של הצעירים.

מן הסתם עוד יופיעו הרבה סיכומים רשמיים, פרוטוקולים ודיווחים על תוכן המועצה והחלטותיה. אני ארשה לעצמי לסכם בדבריה האישיים של אחת מטובות בנותינו כאן בסעד, בשלהי הדיון הרותח על הקשר בין נוער הקיבוץ הדתי ותנועת בני עקיבא.

”גדלתי בקיבוץ הדתי, וגם בבני עקיבא, יצאתי אחלה.”

נכון.

” הלוא זה צום אבחרהו ”

שאלתי את עצמי מדוע אני מסתייג מההצעה של ו. דת לשנות את הפרהסיה של הצומות בסעד ?

לכאורה, מה איכפת לי? מה מפריע לי?

מצאתי שתי תשובות: האחת – מסורת סעד .

השנייה – התחושה שעד עכשיו נהגנו שלא כהלכה.

הסבר :

מסורת סעד – או רוח סעד, כפי שבוקי קורא לה.

במשך 65 שנים התפתחה בסעד מסורת תרבותית ודתית שהיא קיבוץ סעד. בתחילת ימי הקיבוץ כשהדברים התגבשו כל נושא שעלה הגיע לדיון באספה ולכל פרויקט הייתה ועדה. כך התפתחה הרוח של סעד ובמשך שנים רבות היא הדרך שלנו. חשוב להוסיף שאנחנו נוהגים כך לכתחילה. פעמים רבות שמגיע שינוי / חידוש מבחוץ הוא מתאפשר למעוניינים.

לדוגמא: מנין קרליבך, שיתופי, שירה חדשה, סליחות לספרדים, תפילה וקריאות בתורה לנשים ועוד .

קהילת סעד מאפשרת טווח רחב מאד.

אך שינוי בבית הכנסת או בחדר האוכל המשנה את הפרהסיה הוא סיפור אחר לגמרי.

לדוגמא: לפני כמה שנים החליט מי שהחליט לשנות את השירה בהלל: בקטע ”הודו לדי' כי טוב” לשיר כפי שמקובל בישיבות. התוצאה ”קקפוניה כביר” (יהודה ברט) עד כי כך שחלק משליחי הציבור לא שרים את המזמור. כנ”ל ב”אודך” בהמשך ההלל. נכון זה נצמד להלכה אבל זאת לא השירה של סעד. כידוע שירת ציבור בתפילה כפי שיש בסעד אין במקומות אחרים.

דוגמא נוספת הסליחות המעורבות כפי שחווינו השנה. אהבתי את הנוסח אך אני מבין ומצדיק את המסתייגים. זאת לא מסורת סעד אשר לה יש חשיבות וערך משלה.

סיבה שנייה – עד היום נהגנו שלא כהלכה, תרתי משמע.

לומר זאת, זוהי הצהרה לא פשוטה, ואני מתקשה לקבל אותה.

כן, זה הצום שבחרנו לכתחילה – כפי שבחרנו בריכה מעורבת, וריקודים מעורבים, וחינוך מעורב, ואת המחיצה בבית הכנסת, ועוד ועוד. מי שרוצה להקפיד יותר – יבורך, וכמובן נאפשר לו שעות נפרדות וריקודים מעבר למחיצה. אך אנחנו, קהילת סעד, **בחרנו להדגיש מצוות בין אדם לחברו.**

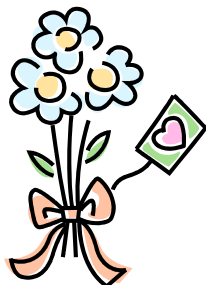
” הלוא זה צום אבחרהו פתח חרצבות קשע התר אגדות מוטה, ושלח רוצצים חפשים וכל מוטה תנתקו. הלוא פרס לרעב לחמן ועניים מרודים תביא בית, כי תראה ערם וכסיתו ומבשרך לא תתעלם. ” ישעיהו נח

עוד שאלתי את עצמי: למה לא הייתי מודע לדיונים על אופי הצומות?

התשובה ברורה – הדיונים התקיימו בימי הצומות. ואנחנו בחרנו להמשיך לעבוד בצומות.

עתה, לאחר מועצת החינוך, אני נתלה באילן גדול, הרב ד”ר בני לאו שאמר השבוע: ”אם נהיה שלמים עם הדרך שלנו ובטוחים בה ולא נתנצל - נוכל ללכת בראש מורם לפני המחנה”

בנייה כרמלי

אמרים זהבי

בהאיצק אבירות - מלף טוב!

אמרים כל בני המשפחה והקהילה

עצמה ומועצה

עצה ומועצה

מועצת קבה"ד שהתארכה אצלנו יומיים-הייתה חג למסובים, חג תנועת, חג לסעד, חג לכל מי שמחפש רוח, ונשמה, דיון ועיסוק בשאלות של מהות. אשרינו כולנו שאנו חברי תנועה חיה ונושמת, חושבת שואלת מתחדשת וצומחת. נודה מעומק הלב לנחמיה, לאמיתי, ולכל שאר פעילי התנועה על פועלם, ככלל, ועל התהליך הזה בפרט. אנו שמחים שזכינו כאן בסעד לשמש אכסניה לתהליך כזה, כי סעד רואה עצמה כקהילה חינוכית משמעותית, בכל המובנים.

לא נפרט כרגע את החלטות המועצה כיוון שהן תפורסמה באופן רשמי בקרוב. חלקן הן רק קריאת כיוון, והנחיה להקמת צוותי עבודה והיגוי לנושאים שונים, שפרי עבודתם יוצג כסעיף להחלטה במועצת המשך שתתקיים בחורף. מה שאפיין במיוחד במועצה זו, היא השתתפות הרבה חברים צעירים, פרי תהליך הצמיחה הדמוגרפית בקיבוצי התנועה, וכן השתתפות בני תשחורת רבים, בעיקר תלמידי בית הספר התיכון בקבוצת יבנה, שהיו שותפים ערים לדיונים, ונסכו רוח נעורים מיוחדת, במקום כובדה הרגיל של מועצה. יישר כוחם. שמחנו לראות גם לא מעט חברים מסעד שבאו להרצאות, להופעות ולדיונים.

השאלות היו רבות ומגוונות, וטוב שכך. במקום שיש שאלות מנסים לתת תשובות. ובמקום של חיפוש תשובות יש חשיבה. ובמקום של חשיבה יש דיון, ובמקום שיש דיון יש יוזמות, ובמקום שיש יוזמות יש התחדשות, ובמקום שיש התחדשות יש צמיחה, ובמקום שיש צמיחה יש תוספת חיות וחיים ויש הרבה ברכה.

תודה לחנן קסלר מסעד ולכל הצוותים השונים שארגנו את הלוגיסטיקה המורכבת, על מנת לאפשר לנו לשבת בניחותא ופשוט לפנות את הראש לדיון... ותודה למשפחות המארחות.

תרגיל צח"י

לא לשכוח. יום שלישי הקרוב (4/6, כו' סיוון) בשעות הערב, אנו מתרגלים כקהילה את תרגיל החירום השנתי שלנו. הפעם מתווה התרגיל יהיה כניסת מחבלים (חו"ח) לקיבוץ. לתרגיל שותפים גורמי המועצה, הצבא, וכמובן כולנו. התרגיל יכלול שני שלבים: - שלב א'-כניסה והתגוננות בתוך הבתים - כל הקהילה עד להודעת הצבא על חיסול החוליה ובדיקת השטח (כשלושת רבעי שעה). שלב ב'- בעיקר תרגול לצוות צח"י עצמו, על הטיפול במצב שנוצר (נפגעים, התמודדות הקהילה עם מצבים כאלה וכו'). דף הוראות והסבר מפורט יותר, יחולק בתא הדואר. התרגילים בסעד נחשבים כתרגיל קהילתי ברמה גבוהה, נצפה כמו תמיד, להתייחסות רצינית וראויה של כל הציבור.

פינת הסיפור המרגיע לפני השינה

סיפורנו מתחיל במשמרת "מתמיד" בשדות סעד בליל קיץ לח. מטעמי ביטחון שדה תפ"א נקרא לשלושת גיבורי הצוות שלנו לא בשמותיהם המלאים כי אם בר"ת: ע"ש (מפקד חצי חוליה מצומצמת), דיי"ט (נהג החוליה), א"ס (החוליה עצמה). לפני שבועיים, לקראת חצות, החוליה המנומנמת נכנסת לשדות סעד מכיוון גשר הרכבת, כאשר דיי"ט מפטיר בתסכול-מעולם לא היה לי אקשן במתמיד". לא גמר לומר את המילה מתמיד, ועיניו של א"ס החדות כעיני נץ, מזהות אור בשטח. קדימה הסתער. רכבנו מקרטע בתוך שביל בוצי צמוד לשדה מושקה של תפ"א, ונהגנו דיי"ט מפגין כישורים של קברניט בים סוער. לנגד עינינו מתגלה רכבון יונדאי גץ אשר שקע בשביל,

כחצי מטר מסוף הבוץ. שלושה צעירים שלא נבהלים מהקוג'ק המשטרתי שלנו קופצים משמחה: "אחי, וואלה הגעתם מהשמיים... בואו תוציא אותנו..." הצוות המיומן שלנו (היתקלות ראשונה) בודק במחשב המשטרתי. לאחד מהם רישום פלילי של נזקי גוף ורכוש (במילים אחרות – עבירת אלימות וגניבה). -מה אתם עושים פה?-"אנחנו מבאר שבע, מטיילים... למה מה? אסור? איפה כתוב שאסור לטייל פה? תראו לנו..." לאחר דין ודברים מגיע למקום גם אחראי המתמיד מהמועצה, וקצת מעמיד את החבר'ה במקום. הרכב נבדק מקדימה ומאחור. למרות הסיטואציה ההזויה- אין ממצאים מחשידים. אנו ממלאים דוחות משטרתיים שונים. "נו אחי.... אתם תשאירו אותנו פה תקועים כל הלילה? בבוץ? ". וישראל רחמנים בני רחמנים, ובטח שבשעות כאלה אנשי סעד נותנים סעד לכל נזק- משנסים מותנניים, מבוססים בבוץ ומחלצים את הרכב, מוציאים את התיירים מהשטח, ונוסעים להתנקות מכל הלכלוך...

ואנו מסכמים לעצמנו מסקנות ולקחים – 1. לעולם אל תבקש אקשן- השטן עוד יכול לחשוב שאתה מתכוון ברצינות! 2. אם אתם צעירים מבאר שבע, בעלי רישום פלילי, שהחלטתם לטייל בחצות הליל בשדות חקלאיים מלאי בוץ, כדאי שתתקעו בשדות של סעד. החבר'ה יחלצו אתכם.

3. והלקח הכי חשוב שבשבילו בעצם מסופר כל הסיפור- אם בכל זאת אתה חובב פעילות, אז במקום לראות סרט פעולה בטלוויזיה, בוא אלינו למתמיד. מחכים לך וזקוקים לך. אתה חסר לנו. יתכן ויש אצלנו עוד "מטיילים" מבאר שבע כל לילה, ואנו פשוט לא יודעים...

תודות

לחנוש שסיימה את עבודתה בחומ"ש אחרי לא מעט שנים, והוחלפה באפרת פראווי שנבחרה באסיפה האחרונה. כתמיד, חנוש ידעה גם כאן להכניס את המערכת לסדר וארגון, ועם כל הלב. תודה רבה. תודה נוספת בשם כולנו גם לסנדי שסיימה לאחרונה כמה שנות פעילות ברוכה בוועדת קליטה.

שמחות ומזל טוב

דור ברנע הודיע על חתונה עם בח"ל מוריה הראל מכוכב השחר. החתונה תקיים בעין-צורים בכד' אב. הרבה מזל טוב לזוג, ולמשפחת ברנע הפרטית והמורחבת.

שומר ישראל- שמור שארית ישראל.

שמור שארית ישראל מביקורת צינית ומכל מיני אמירות,

שמור נא עלינו, אלי הטוב, שלא יחפשו אותנו בנרות.

למד אותנו למצוא הרבה זכויות, ולהעניק המון אהבת חיים,

והראנו תמיד את מעלת חברינו, ולא רק את חסרונם.

עופר life

הנצחה בק - טעות סופר

חברים עצרו אותי על המדרכה ושאלו - "חלופ, בדיווח שלך על פני שני העלונים האחרונים שעסק בסקירה ענפית מקיפה, לא ראינו את ענף הנגריה?... קרה משהו?..."

חברים יקרים, נפלה שגגה תחת ידי. מאומה לא קרה. פשוט טעות. משהליה חי ברוך השם, קיים, נושם ובוועט, וכן גם הענף. עמם הסליחה. וכמובן, בעלון הבא יושלם הדיווח החסר.

הודעות מהבריכה

ביום ראשון 2.6 כ"ד סיון - תיפתח הבריכה, בעז"ה.

המצילים יהיו: דרור – שכיר מנחל-עוז, ואבישג. מפעיל הבריכה בני אחיטוב, שבמהלך הקיץ יעביר את המושכות לידי עדיאל גינזברג.

כללי זיהוי:

- אין לשחות בבריכה ללא מציל
 - יש להקפיד על שעות נפרדות נשים/גברים. גברים מתבקשים לא להתקהל ליד השער בגמר שעת הנשים אלא להגיע בזמן.
 - ילדים עד כיתה ג' (כולל) יכולים לשחות עם הוריהם בשעות הנפרדות (עפ"י החלטת הנהלת הקהילה).
 - החל מעונת הרחצה הקרובה לא יתאפשר להכניס כל דבר מאכל לשטח הגדר הפנימית. פחים הוצבו באזור הדשא ורק שם אפשר לאכול.
 - הזמנת אירועים פרטיים בבריכה תתבצע דרך אבישג. יש לפנות את שטח הבריכה עד השעה 22.45 (עפ"י החלטת הנהלת הקהילה)
 - פעוטות הלובשים טיטולים יתרחצו בטיטולים מיוחדים לבריכה.
 - אורחים יכולים להגיע רק בליווי המארחים
- זה הזמן להודות מקרב הלב לבני אחיטוב על שנים של טיפול מסור בכל ענייני הבריכה.

מומלץ לגזור ולשמור על המקרר (בגובה העיניים)

שעות הפעילות הבריכה בחודשים יוני – ספטמבר

ימים: ב,ד	ימים: א,ג,ה
7.00-8.00 שחיינים מעורב	7.00-8.00 שחיינים מעורב
8.00-9.00 שחייניות נשים	8.00-9.00 שחייניות נשים
14.00-17.15 משפחות	14.00-15.00 נשים
17.15-18.15 נשים	15.00-16.00 גברים
18.15-19.15 גברים	16.00-18.00 משפחות
	18.00-19.00 שחיינים

ימי שישי וערבי חג

7.00-8.00 שחיינים גברים
8.00-9.00 שחייניות נשים
13.00-14.00 נשים
14.00-15.00 גברים
15.00-18.00 משפחות

קיץ נעים וטוח-אבישג